

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov JUDr. Ľuboša Szigetiho a JUDr. Eleny Berthotyovej Phd. v právnej veci žalobkyne: **M. V.**, *zastúpenej JUDr. J. H.*, , proti žalovanému: **KSÚ v B.**, za účasti: **PaedDr. P. Z.**, manželka **JUDr. A. Z.** a **Ing. K. Š.** *zastúpení advokátom JUDr. P. C.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: A-1577/2006-HVR zo dňa 16. októbra 2006, o odvolaní PaeDr. P. Z., JUDr. A. Z., Ing. K. Š. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 431/06-109, zo dňa 21. novembra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 431/06-109 zo dňa 21. novembra 2007 **p o t v r d z u j e .**

Účastníci konania PaedDr. P. Z., JUDr. A. Z. a Ing. K. Šatánková sú **povinní** spoločne žalobkyňi zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania v sume 3480 Sk, k rukám jej právneho zástupcu, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-1577/2006-HVR zo dňa 16. októbra 2006, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - D. (ďalej len stavebný úrad) č.j.: D-2005-06/15973-358/A-6/Sz, Go zo dňa 20. apríla 2006 o stavebnom povolení na stavbu rodinného domu v lokalite S., na pozemkoch parc. č. X. v k.ú. D., pre stavebníkov PaeDr. P. Z., JUDr. A. Z. a Ing. K. Z.. S rozhodnutiami správnych orgánov oboch stupňov žalobkyňa nesúhlasila po stránke právnej ani po stránke skutkovej. Namietala, že v konaní nebol jednoznačne preukázaný súlad umiestnenia stavby rodinného domu na pozemkoch parc. č. X. v k.ú. D. s platnou

územnoplánovacou dokumentáciou, pretože z územnoplánovacej informácie Magistrátu Hlavného mesta SR zo dňa 23.03.2006 vyplýva, že „severná časť parc. č. X. je súčasťou funkčnej plochy určenej v zmysle platnej Aktualizácie územného plánu Hlavného mesta SR Bratislavy z roku 1993 v znení neskorších zmien a doplnkov pre funkciu: bývanie - malopodlažná bytová zástavba“, ale južná časť parc. č. X. a parc. č. X. je určená pre funkciu poľnohospodárskej pôdy. Tvrdenie odvolacieho správneho orgánu, že tento nedostatok bol odstránený vydaním rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu č. 2005/003247/RCe zo dňa 14. júla 2005, ktorým bola natrvalo odňatá z poľnohospodárskeho pôdneho fondu pôda vo výmere 0,0027ha na pozemkoch parc. č. X. a parc. č. X. v k.ú. D. podľa žalobkyne neobstojí, pretože ani toto rozhodnutie nemalo a nemohlo mať vplyv na platnú Aktualizáciu územného plánu Hlavného mesta SR Bratislavy z roku 1993 v znení neskorších zmien a doplnkov. Rovnako podľa žalobkyne neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že z územnoplánovacej informácie magistrátu nevyplýva presné funkčné vymedzenie plôch. S poukazom na čl. 6 ods. 1 písm. d) štatútu Hlavného mesta SR Bratislavy žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením žalovaného o nezáväznosti územnoplánovacej informácie magistrátu tvrdiac, že nakoľko Hlavné mesto SR Bratislava sa vyjadruje k stavbám umiestňovaným v územnom konaní alebo v konaní o dodatočnom povolení stavby, musí mať právo vyjadrovať sa aj k umiestneniu stavieb v spojenom územnom a stavebnom konaní. Opačný výklad, podľa ktorého by sa Hlavné mesto SR Bratislava nemalo vyjadrovať k stavbám umiestňovaným v územnom a stavebnom konaní, by podľa názoru žalobkyne postrádal akýkoľvek zmysel a logiku. Vzhľadom na uvedené neboli podľa žalobkyne splnené ani zákonné podmienky podľa § 39a ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom konaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon) na zlúčenie územného konania so stavebným konaním a rovnako neboli splnené ani zákonné podmienky podľa § 36 ods. 2, § 61 ods. 2 stavebného zákona na upustenie od miestneho zisťovania, pretože vôbec nebolo jasné, či je stavbu rodinného domu možné umiestniť na požadovaných pozemkoch, resp. či sú splnené zákonné podmienky na povolenie jej výstavby.

Žalobkyňa ďalej mala za to, že podmienka č. X výroku napadnutého rozhodnutia, podľa ktorej stavebníci v kolaudácii stavby rodinného domu preukážu zhotovenie prístupovej komunikácie k stavbe s poukazom na ust. § 7 ods. 4 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., je nesplniteľná, pretože stavebníci nemajú k pozemkom, na ktorých by mohla byť takáto komunikácia zhotovená, vlastnícke ani iné právo oprávňujúce ich k realizácii tejto stavby. Uviedla, že bez jej súhlasu ako vlastníčky pozemku parc. č. X. nemôžu stavebníci prechádzať nákladnými autami a stavebnými mechanizmami k stavenisku, pričom žalobkyňa s prejazdom nákladných áut a stavebných mechanizmov nesúhlasí z dôvodu ochrany jej majetku a preto

stavebníci nemôžu podľa názoru žalobkyne v súčasnosti stavbu realizovať. Toto považovala za základnú právnu prekážku, ktorá bráni vydaniu územného aj stavebného povolenia pre stavebníkov, pretože bez splnenia podmienky prístupu na stavenisko nie je splnená jedna zo základných podmienok realizácie stavby a stavebný úrad preto za týchto podmienok stavebné povolenie nemohol vydať (§ 13 ods. 1 vyhlášky č. 532/2002 Z.z.). Tvrdenie správnych orgánov oboch stupňov, že chodník vedúci aj cez pozemok parc. č. X. je v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 135/1961 Z. z. účelovou komunikáciou, nemá podľa názoru žalobkyne žiadnu oporu v relevantných podkladoch a zistenom skutkovom stave, ani v platných právnych predpisoch. Nie je zaradený do siete miestnych komunikácií, nespravuje ho ani Magistrát Hlavného mesta SR Bratislavy a nebol zverený ani do správy Mestskej časti Bratislava - D.. Záver stavebného úradu, že predmetný chodník je komunikáciou, odvodený z kódu spôsobu využitia pozemku parc. č. 697/32 v k.ú. D. uvedeného na LV č. X. (kód X.), nemá podľa názoru žalobkyne skutkový ani právny základ, pretože na uvedenom liste vlastníctva nie je zaznamenaný právny titul vyznačenia takéhoto kódu využitia pozemku, použitý kód popisuje iba skutkový a nie právny stav a podľa § 70 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. (katastrálny zákon) kód využitia pozemku nemožno považovať za záväzný údaj katastra. Žalobkyňa ďalej uviedla, že správne orgány nepreukázali, že by predmetný chodník bol stavbou a že by táto stavba bola vo vlastníctve mesta alebo mestskej časti. Ak by totiž išlo o stavbu, muselo by byť na ňu vydané špeciálnym stavebným úradom stavebné povolenie alebo aspoň dodatočné stavebné povolenie, pričom ich existenciu nikto netvrdil ani nepreukázal. Ako relevantný právny argument nie je podľa žalobkyne možné použiť ani poukaz na ust. § 104 ods. 1 stavebného zákona, pretože chodník nie je svojim stavebnotechnickým usporiadaním vybavený ako stavba verejnej účelovej komunikácie a nemožno tvrdiť, že by ho bolo možné na účel verejnej účelovej komunikácie užívať bez závad. Ide totiž o obyčajný chodník, ktorý vznikol vyvážením stavebného materiálu zo susedných pozemkov a ktorý bol po uložení niektorých inžinierskych sietí spevnený v záujme ich ochrany betónom. Všetky dodatočné podmienky, ktoré stanovil žalovaný v napadnutom rozhodnutí pre užívanie údajnej verejnej účelovej komunikácie nemôžu podľa žalobkyne nič zmeniť na fakte, že cez jej pozemok parc. č. X. v k.ú. D. neprechádza verejná účelová komunikácia a preto bez jej súhlasu nemožno cez jej pozemok prechádzať a v žiadnom prípade ho nemožno používať ako prístupovú komunikáciu pre dopravu na a zo stavby rodinného domu stavebníkov. V správnom konaní žalobkyňa zdôrazňovala, že nemá námietky, aby cez jej pozemok chodili vlastníci susediacich nehnuteľností k svojim nehnuteľnostiam, ale zásadne nesúhlasí s tým, aby cez tento chodník prechádzali nákladné autá, ktoré podľa jej názoru ohrozujú stabilitu jej rodinného domu na ulici S., bez toho, aby sa zákonným spôsobom z tohto chodníka stala komunikácia so všetkými náležitosťami predpísanými zákonom a technickými normami.

Žalobkyňa tiež namietala porušenie § 34 ods. 2 a § 59 písm. b) stavebného zákona a tvrdila, že účastníkom predmetného konania mal byť aj jej manžel ako spoluvlastník rodinného domu stojaceho na pozemku parc. č. X., keďže napadnutým rozhodnutím mohli byť jeho práva bezprostredne dotknuté. Ďalšiu vadu v postupe správnych orgánov videla žalobkyňa v tom, že v rozpore s ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku jej nebola daná možnosť, aby sa pred vydaním napadnutého rozhodnutia mohla vyjadriť k jeho podkladu i spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť doplnenie dokazovania.

Krajský súd po vyhodnotení jednotlivých námietok obsiahnutých v žalobe konštatoval, že umiestnenie stavby rodinného domu na pozemkoch parc. č. X. v k.ú. D. bolo v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou - Aktualizáciou územného plánu Hlavného mesta SR Bratislavy z roku 1993, ktorá dané územie určuje pre funkciu bývanie - malopodlažná bytová zástavba. S poukazom na právoplatné rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu č. 2005/003247/RCE zo dňa 14. júla 2005, ktorým boli pozemky parc. č. X. o výmere 16m² a parc. č. X. o výmere 11m² geometrickým plánom odčlenené z pozemkov parc. č. X. a X. v k.ú. D., trvalo vyňaté z poľnohospodárskeho pôdneho fondu pre účely umiestnenia stavby rodinného domu, konštatoval, že z hľadiska územného plánu umiestneniu povolenej stavby na uvedených pozemkoch nič nebránilo. Súhlasil s názorom stavebného úradu i žalovaného, že textová i grafická časť územného plánu rieši priestorové usporiadanie a funkčné využitie územia a nemôže presne stanoviť funkčné vymedzenie plôch. S ohľadom na obsah vyžiadanej územnoplánovacej informácie Magistrátu Hlavného mesta SR Bratislavy zo dňa 23. marca 2006, podľa ktorej severná časť parcely č. X. a X. je určená na funkciu bývanie - malopodlažná bytová zástavba, a južná časť uvedených parciel je určená na funkciu poľnohospodárska pôda, postupoval stavebný úrad správne, keď trval na doložení rozhodnutia o vyňatí novovytvorených pozemkov parc. č. X. a X. z poľnohospodárskeho pôdneho fondu na účely umiestnenia stavby, čím boli podľa názoru krajského súdu pochybnosti o súlade umiestnenia stavby s územnoplánovacou dokumentáciou odstránené. V tejto súvislosti poukázal na zákonné vymedzenie obsahu územného plánu obce (§ 11 ods. 5 stavebného zákona), ktoré nevyklučuje istú flexibilitu pri stanovovaní konkrétnych podmienok umiestnenia stavieb v rámci územným plánom stanoveného priestorového usporiadania a funkčného využívania územia.

Krajský súd a stotožnil s názorom žalovaného, že v zmysle § 39a ods. 4, § 139b ods. 1 písm. a) stavebného zákona v spojení s § 141 ods. 11 tohto zákona boli splnené podmienky pre spojenie územného konania o umiestnení stavby so stavebným konaním, nakoľko sa podľa právneho stavu platného ku dňu začatia

stavebného konania (24.03.2005) navrhovaná stavba považovala za jednoduchú stavbu. Podmienky spojenia oboch konaní, upustenie od miestneho zisťovania, ako aj jednoznačnosť umiestnenia stavby vzhľadom na pomery v území správne orgány náležite odôvodnili, preto krajský súd na tieto dôvody v plnom rozsahu poukázal. Súhlasil s názorom žalovaného, že k umiestneniu stavby v spojenom územnom a stavebnom konaní nebolo potrebné stanovisko Hlavného mesta SR Bratislavy, keďže v zmysle článku 6 ods. 1 písm. d) Štatútu Hlavného mesta Magistrat Hlavného mesta SR Bratislavy vydáva záväzné stanoviská k investičnej činnosti v hlavnom meste ako podklad pre rozhodovanie stavebných úradov v územných konaniach a v konaniach o dodatočnom povolení stavby. Pokiaľ sa teda v spojenom konaní umiestňuje jednoduchá stavba, nie je potrebné trvať na stanovisku hlavného mesta k jej umiestneniu. Krajský súd sa preto nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že opačný výklad uvedeného ustanovenia štatútu postráda zmysel a logiku, nakoľko mal za to, že zmyslom uvedenej úpravy kompetencií hlavného mesta je zabezpečenie dohľadu nad umiestňovaním významnejších stavieb, pri ktorých nie je možné spojiť územné konanie o umiestnení stavby so stavebným konaním a tiež dohľad nad legalizáciou stavieb zriadených bez stavebného povolenia.

Pokiaľ ide o namietané vady konania, mal krajský súd za to, že hoci manželka žalobkyne bolo treba z titulu spoluvlastníctva k rodinnému domu č. 23 považovať za účastníka konania, nedošlo postupom stavebného úradu, ktorý mu osobitne nedoručoval všetky písomnosti, k ukráteniu na jeho procesných právach, pretože jednak podľa výpovede žalobkyne na pojednávaní bol jej manžel, s ktorým žije v spoločnej domácnosti, o všetkom informovaný, a s ohľadom na skutočnosť, že tak oznámenie o začatí spojeného územného a stavebného konania, ako aj prvostupňové rozhodnutie bolo v zmysle § 26 ods. 1, § 61 ods. 4 a § 69 stavebného zákona doručované aj verejnou vyhláškou. Stotožniť sa možno tiež aj s názorom žalovaného, že nebolo potrebné vyzývať účastníkov konania pred vydaním napadnutého rozhodnutia na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia žalovaného, nakoľko v odvolacom konaní nedošlo k žiadnej podstatnej zmene v skutkových zisteniach a stav zistený stavebným úradom v prvostupňovom konaní bol účastníkom známy.

Jediným v žalobe uvedeným dôvodom, ktorý podľa názoru krajského súdu zakladá nezákonnosť tak napadnutého rozhodnutia, ako aj prvostupňového rozhodnutia stavebného úradu, je nesprávnosť v právnom posúdení zabezpečenia prístupu na stavenisko (§ 13 ods. 1 vyhlášky č. 532/2002 Z.z.). Správne orgány vychádzali z toho, že prístup na stavenisko bude zabezpečený po komunikácii nachádzajúcej sa aj na pozemkoch parc. č. X/1., X/2 a X/3, pričom z kódu spôsobu využitia týchto pozemkov X. vyznačeného na LV č. X. a X vyvodili, že ide o cestné inžinierske stavby - miestne a účelové komunikácie a ich súčasti. Zo zistení

správnych orgánov vyplynulo, že predmetná komunikácia (prístupový chodník) nie je zaradená v sieti miestnych komunikácií a doprava na nej je vylúčená dopravnou značkou „zákaz vjazdu“. Stavebníkom bolo rozhodnutím starostu Mestskej časti Bratislava - D. č. OR/11962/131/5/Va zo dňa 10. novembra 2005 povolené zriadenie vjazdu z parc.č. X. k.ú. D. na miestu komunikáciu S. - parc. č. X., ktoré ale bolo rozhodnutím Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v B. č.j. Dop./03066-1/82006/OBO zo dňa 12. mája 2006 v mimo odvolacom konaní zrušené s odôvodnením, že ustanovenie § 3b cestného zákona neumožňuje vydanie povolenia na zriadenie vjazdu na účelovú komunikáciu. Žalovaný kvalifikoval uvedenú prístupovú cestu na stavenisko ako verejnú účelovú komunikáciu, pričom cestné teleso spevnené betónom, pod ktorým sú uložené niektoré inžinierske siete, považoval za cestnú stavbu, ktorej vlastníka nezistil. Konštatoval, že vlastníctvo k uvedenej komunikácii nepreukázala žalobkyňa, nepatrí štátu, mestu ani mestskej časti a žiaden z týchto subjektov ani nevykonáva správu uvedenej komunikácie. So skutočnosťou, že predmetná komunikácia sa nachádza aj na pozemku parc. č. X/1 vo výlučnom vlastníctve žalobkyne, ktorá s prejazdom stavebných mechanizmov cez svoj pozemok nesúhlasí, sa žalovaný vyrovnal konštatovaním, že cez uvedený pozemok prechádza verejná účelová komunikácia, ktorej vlastníčkou nie je žalobkyňa a ktorú môžu najmä všetci vlastníci prípadne oprávnení užívateľa susedných pozemkov a nehnuteľností nachádzajúcich sa pozdĺž tejto účelovej komunikácie užívať. Nakoľko sa nezachovalo stavebné povolenie vydané špeciálnym stavebným úradom alebo dodatočné stavebné povolenie, z ktorých by bolo možné zistiť, kedy, komu a na aký účel bola stavba komunikácie povolená, nie je podľa jeho názoru možné tvrdiť, že sa nejedná o účelovú komunikáciu, najmä s poukazom na jej stavebnotechnické vybavenie a spôsob jej užívania (§ 104 ods. 1 stavebného zákona). Tento záver podľa názoru krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na podklade zadovážených skutkových zistení nie je možné jednoznačne konštatovať, že teleso komunikácie možno považovať za stavbu v právnom zmysle, ktorú by bolo možné ako nehnuteľnú vec používať na prejazd stavebných mechanizmov spôsobom upraveným v napadnutom rozhodnutí aj bez súhlasu žalobkyne ako vlastníčky pozemku, cez ktorý táto komunikácia prechádza. Je nesporné, že doposiaľ sa predmetná komunikácia, ktorá bola za účelom ochrany pod ňou uložených inžinierskych sietí spevnená betónom, používala ako prístupový chodník k pozemkom a stavbám nachádzajúcim sa pozdĺž nej. Nikdy neslúžila na prejazd motorových vozidiel, o čom svedčí aj umiestnenie dopravnej značky „zákaz vjazdu“. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ by sa teleso komunikácie nepovažovalo za stavbu s vlastným právnym režimom odlišným od právneho režimu pozemku, na ktorom sa nachádza, čomu v konaní zistené skutočnosti doposiaľ nasvedčujú, nebolo by možné bez súhlasu vlastníka pozemku (žalobkyne) umiestniť predmetnú stavbu rodinného domu a povoliť jej zriadenie, pretože by nebola splnená

zákonná podmienka zabezpečenia prístupu na stavenisko. Čo je však podstatné, ak by sa aj kvalifikovalo teleso komunikácie ako cestná stavba - verejná účelová komunikácia s vlastným právnym režimom, ako to urobil žalovaný, potom by s ohľadom na absenciu stavebného povolenia alebo dodatočného stavebného povolenia, či inej stavebnotechnickej dokumentácie k tejto stavbe bolo možné povoliť prejazd stavebných mechanizmov k stavenisku po tejto komunikácii v zmysle § 104 ods. 1 stavebného zákona napriek nesúhlasu žalobkyne len za predpokladu, že cestná stavba sa na tento účel užíva bez závad. Takýto záver je však v danom prípade vylúčený, nakoľko doposiaľ sa komunikácia používala len ako peší či cyklistický chodník, teda nie na prejazd motorovými vozidlami a už vôbec nie nákladnými vozidlami, či stavebnými mechanizmami. Podľa názoru krajského súdu z uvedených dôvodov posúdil žalovaný v tomto smere vec po právnej stránke nesprávne, keď považoval podmienku zabezpečenia prístupu na stavenisko stavebnými mechanizmami po predmetnej komunikácii za splnenú, v dôsledku čoho vydal nezákonné rozhodnutie. Preto bolo potrebné toto rozhodnutie spolu s prvostupňovým rozhodnutím stavebného úradu podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie. Procesne úspešnej žalobkyne priznal náhradu trov konania.

Rozsudok krajského súdu napadli dotknutý účastníci stavebného konania (stavebníci), ktorých krajský súd označil ako vedľajší účastníci konania na strane žalovaného. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave vydaný dňa 21. novembra 2007 pod č.k. 2 S 431/06 žiadali zmeniť tak, že súd žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietne a prizná im náhradu trov konania. Odvolanie v podstate odôvodnili tým, že je nesporné, že na pozemkoch par. č. X. k.ú. D. sa nachádza určité teleso. Sporným však zostáva jeho právna charakteristika a preskúmanie jeho vhodnosti použitia ako prístupu na stavenisko rodinného domu vedľajších účastníkov. Majú za to, že teleso nachádzajúce sa na vyššie uvedených pozemkoch je stavbou, nakoľko bez ďalšieho napĺňa definíciu stavby ako ju rozoznáva Stavebný zákon (stavebná konštrukcia, postavená stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou, alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu – pozri § 43 Stavebného zákona). Uvedenému nasvedčujú aj závery zistení (okrem iného aj závery geologického prieskumu Ing. B. - geologický prieskum č. X - bol doložený do súdneho spisu), podľa ktorých je daná stavba realizovaná z betónových tvárnic neznámym stavebníkom. Samotná žalobkyňa uvádza, že daná stavba sa používa na prístup k niektorým nehnuteľnostiam. V skutočnosti sa jedná o viacero nehnuteľností, pričom pre tri rodinné domy daná stavba ako jediná umožňuje prístup napríklad vozidlám požiarnej ochrany, vozidlám zdravotníckej pomoci, príp. vozidlám odvážajúcim odpad zo žump týchto rodinných domov, nakoľko ani jeden z nich nie je napojený na verejnú kanalizáciu. Na základe uvedeného je zrejme stavbu

potrebné bez ďalšieho považovať za pozemnú komunikáciu. Uvedenému nasvedčuje aj právna kvalifikácia nachádzajúca sa vo verejnom registri (Katastri nehnuteľností), kde je ako kód využitia pozemku uvedený X. (cestné a inžinierske stavby - miestne a účelové komunikácie a ich súčasti). Účelové komunikácie sa delia na verejné a neverejné. Neverejné účelové komunikácie sa pritom nachádzajú v uzavretých priestoroch a objektoch. Ostatné účelové komunikácie sú verejné, až kým nie sú vyhlásené za neverejné (pozri ustanovenie § 22 ods. 3/ cestného zákona). Príslušná komunikácia za neverejnú účelovú komunikáciu nebola nikdy vyhlásená. V prípade, ak by daná komunikácia nemala charakter účelovej komunikácie (resp. inej z vyššie uvedených pozemných komunikácií), pohyb osôb a vozidiel na nej by nemohol byť regulovaný dopravnou značkou, pretože toto je možné iba na niektorej z pozemných komunikácií. Rozhodnutím č. OR711962/131/05/Va Mestská časť D. povolila zriadenie zjazdu z parcely č. X. a X. k. ú. D. na miestnu prístupovú komunikáciu nachádzajúcu sa na parcele X. k. ú. D.. Následne bolo toto rozhodnutie o povolení zrušené rozhodnutím Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v B. mimo odvolacieho konania č. Dop./03066-1/2006/OBO. Dôvodom zrušenia rozhodnutia bola skutočnosť, že predmetná časť komunikácie nie je zaradená do siete miestnych kommiikácií, je vedená ako účelová komunikácia. V skutočnosti, po danej komunikácii jazdili aj vozidlá, čo si vyžiadalo osadenie dopravnej značky zákaz vjazdu. Z hľadiska technickej vhodnosti použitia predmetnej komunikácie ako prístupu na stavenisko, je zrejme potrebné vychádzať z odborných zistení (pozri najmä Posudok stability prístupovej komunikácie H1, Posudok stability prístupovej komunikácie H2, Geologický prieskum č. X, Dopyt a vyjadrenie SPP). Tieto na rozdiel od ničím nepodložených tvrdení žalobkyne konštatovali bezproblémovú možnosť prejazdu určitými stavebnými mechanizmami po danej komunikácii až ku stavenisku. Napríklad, vzhľadom na závery Geologického prieskumu a prieskumu stability prístupovej komunikácie, daná stavba je z hľadiska jej geologického podkladu ako aj z hľadiska jej konštrukcie stabilná a spôsobilá na prejazd ľahkými mechanizmami. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, ako aj z priebehu a záverov konania na krajskom súde je zrejme dôvodnené konštatovať, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súčasne je pochybné, či krajský súd zistil skutkový stav v miere dostatočnej na rozhodnutie vo veci samej.

Žalovaný rozsudok krajského súdu odvolaním nenapadol.

V písomnom vyjadrení na odvolanie žalobkyňa navrhla odvolaciemu súdu, aby vzhľadom na nedostatok zákonných podmienok rozhodol o odvolaní vedľajších účastníkov podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP a toto odmietol. Predmetné konanie

nie je totiž sporovým konaním ale konaním o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia správneho orgánu a konania, ktoré mu predchádzalo. Vedľajší účastník môže vystupovať iba v sporovom konaní, v ktorom účastníci vystupujú v postavení navrhovateľa a odporcu, okrem konania o rozvod manželstva, o neplatnosť manželstva, o určenie, či tu manželstvo je, alebo nie je (komentár k § 93 OSP). § 250 ods. 1 OSP o účastníkoch konania má k ustanoveniu § 93 OSP postavenie lex specialis. Pre prípad, že by sa odvolací súd s týmto právnym názorom nestotožnil žiadala rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a zaviazať „vedľajších účastníkov“ na náhradu trov odvolacieho konania. Poukázala na to, že účelové komunikácie sú vo vlastníctve štátu alebo iných právnických osôb alebo fyzických osôb. Na začatie stavby diaľnice, cesty alebo miestnej komunikácie a na ich zmeny je potrebné stavebné povolenie, ktoré vydáva špeciálny stavebný úrad (§ 3a), ak ďalej nie je ustanovené inak. Na stavebné konanie podľa odseku 1 a na ohlasovanie podľa odseku 2 sa vzťahuje všeobecný predpis o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 16 ods. 1, 4 cit. zák.). Účelové komunikácie slúžia spojeniu jednotlivých výrobných závodov alebo jednotlivých objektov a nehnuteľností s ostatnými pozemnými komunikáciami alebo komunikačným účelom v uzavretých priestoroch alebo objektoch. Pre povolenie stavby účelovej komunikácie platí ustanovenie § 16. Účelové komunikácie sa členia na verejné a neverejné. Účelové komunikácie v uzavretých priestoroch alebo objektoch sú neverejné. Verejnú účelovú komunikáciu môže príslušná obec vyhlásiť za neverejnú len so súhlasom jej vlastníka (§ 22 ods. 1, 2, 3 cit. zák.). Tvrdenie, že chodník vedúci cez pozemok žalobkyne parc. č. X/1 kat. územie D. je verejná účelová komunikácia v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. (v platnom znení) je iba nepodložené tvrdenie, ktoré nemá oporu v žiadnych relevantných podkladoch, ani v zistenom skutkovom stave ba ani v platných právnych predpisoch. Naopak súdu boli predložené viaceré fotokópie vyjadrení Magistrátu, z ktorých nad akúkoľvek pochybnosť vyplýva, že vyššie uvedený chodník nie je evidovaný ako miestna komunikácia a toľž nie ako verejná účelová komunikácia. Z listu Magistrátu zo dňa 28.12.2005 vyplýva, že predmetný chodník k záhradkárskej osade nie je zaradený do siete miestnych komunikácií 1. - 4. triedy, oddelenie cestného hospodárstva Magistrátu ho nespravuje a nebol ani zverený Mestskej časti D. a rovnako z listu Magistrátu zo dňa 18.01.2006 vyplýva, že chodník vedúci cez pozemky parc. č. X., ktorý spája dve vetvy miestnej komunikácie S. nie je miestnou komunikáciou, nebol zverený Mestskej časti D. a na pozemku parc. č. X. patriacom vlastnícky žalobkyni nie je miestna komunikácia. Napokon z listu Magistrátu sp.zn. Mag./2006/1763/22344-1 zo dňa 04.04.2006, adresovaného stavebníkovi PeaDr. P. Z. vyplýva, že predmetný chodník v dĺžke cca 35m zabezpečuje prístup k rodinným domom a prilahlým pozemkom s parc.č. X., nezabezpečuje však prístup k nehnuteľnostiam parc. č. X., X1, X2, X3, X4 a X5 kat. územie D.. Doposiaľ ani stavebný úrad ničím

nepreukázal, že cez pozemok žalobkyne parc. č. X/1 prechádza verejná účelová komunikácia, ktorú môžu všetci účastníci cestnej premávky užívať. Ide totiž o obyčajný chodník, ktorý vznikol vyvážaním staveného materiálu a ktorý bol po uložení niektorých inžinierskych sieti na niekoľkých miestach spevnený v záujme ochrany inžinierskych sieti betónom. Pokiaľ ide o tvrdenie stavebného úradu, že záver, že ide o komunikáciu je možné vyvodiť z kódu spôsobu využitia pozemku parc. č.X/1, a to X. uvedeného v LV č. X., toto tvrdenie nemá ani skutkový ani právny základ. Ak by bol daný skutkový a právny základ, potom by musel byť v LV č. X. uvedený právny titul vyznačenia takéhoto kódu využitia pozemku. „Vedľajší účastníci“, resp. ich právny zástupca spomína iba 2 statické posudky, ale to sú iba tie, ktoré sa im hodia, preto uvádza i ďalšie posudky stability na predmetný pozemok i pripomienky k dokumentom uvedeným „vedľajšími účastníkmi“. Znalecký posudok č. X autor p. M. - označuje jazdu motorovými vozidlami po pozemku X. za nebezpečnú a označuje ju za vhodnú iba na jazdu bicyklom. Geologický prieskum č. X bol podľa názoru žalobkyne vyhotovený účelovo, nerobil sa na najnebezpečnejších miestach, na žiadosť obstarávateľa (MÚ D.) bol rozsah sond minimálny. Posudok stability prístupovej komunikácie H1 je urobený na základe predchádzajúceho geologického prieskumu, okrem toho autor p. H. sa v roku 2004 ústne vyjadril pre p. Z., pred svedkami V. a L., že ak by mal vydať posudok na zjazdnosť pozemku X., ublížil by tak stavebníkovi Z. Dopyt a vyjadrenie SPP - týka sa komunikácie H, ktorá vedie pod kostolom, bola zverená do správy MÚ D., je pravidelne MÚ udržiavaná a je aj vyasfaltovaná až po značku zákaz vjazdu pred vstupom na jej pozemok. Na podnet plynárov bola po zavedení plynu osadená i značka zákaz vjazdu pre ochranu uloženého plynového potrubia. Pri výkope kanalizácie a vodovodu sa časť svahu zrútila, a pravidelne sa pretrhlo vodovodné potrubie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 O.s.p.) v intenciách a dôvodoch odvolacieho návrhu preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo (§ 212 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250 ods. 1 O.s.p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný.

V prvom rade, vzhľadom aj na námietku žalobkyne, je potrebné sa zaoberať s procesným postavením odvolateľov pred súdom a tým i zákonnosťou ich odvolania aj za prípadnej proti vôli žalovaného.

Podľa ustanovenia § 59 ods. 1 stavebného zákona účastníkmi stavebného konania sú:

- a) stavebník,
- b) osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté,
- c) ďalšie osoby, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov,
- d) stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba,
- e) projektant v časti, ktorá sa týka projektu stavby.

Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každému priznáva právo domáhať sa ustanoveným postupom svojich práv na súde alebo i na inom orgáne Slovenskej republiky a odsek 2 tohto ustanovenia zaručuje tomu, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Čl. 46 ods. 1 ústavy požaduje, aby sa každý mohol domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Ústavný súd vychádzal z jeho výkladu, podľa ktorého súčasťou obsahu práva podľa čl. 46 ods. 1 je nielen právo každého domáhať sa svojho práva na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má ústavné právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje aj o jeho právach a povinnostiach, lebo inak v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy. Zákonom možno stanoviť okruh účastníkov konania a postup domáhania sa práv, ale nemožno ním daný subjekt vylúčiť z konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, lebo to by znamenalo popretie podstaty a zmyslu (čl. 13 ods. 4 ústavy) práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ak je obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 možnosť vyvolať svojim prejavom vôle konanie súdu alebo iného zákonom určeného orgánu o právach, tak je o to viac jeho obsahom možnosť byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o právach bez toho, aby toto konanie inicioval subjekt práv, o ktorých sa koná. V Slovenskej republike sa zásada, že každý má právo byť účastníkom konania, v ktorom sa

rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, odvoditeľná vo vzťahu k súdnemu konaniu z niektorých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (Philis c. Grécko, z 27. augusta 1991, séria A č. 209, Les Saints Monastères c. Grécko, z 1. septembra 1997, séria A č. 301-A)) vzťahuje aj na správne konanie, a teda i na všetky typy stavebného konania vrátane kolaudačného konania (pozri Nález ÚS SR 3/2002).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v konaní podľa druhej a tretej hlavy piatej časti O.s.p. okruh účastníkov v správnom súdnictve je špecificky upravený a je viazaný na účasť v administratívnom konaní. Z tejto právnej úpravy je zrejmé, že okruh účastníkov je závislý na okruhu účastníkov administratívneho rozhodnutia, ktorého výsledkom je napadnuté rozhodnutie. Podľa § 250 ods. 1 prvá veta O.s.p. pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. V zmysle tohto ustanovenia sa preskúmava napadnuté rozhodnutie podľa stavu a s okruhom účastníkov konania, ktorí boli v administratívnom konaní v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Stavebníci boli nepochybne účastníkmi administratívneho konania. V administratívnom konaní, ktorého výsledkom boli vydané rozhodnutia správnych orgánov, bolo rozhodnuté najmä o ich právach a povinnostiach. V tomto konaní sa rozhodlo, že sa pripúšťa postavenie navrhovanej stavby stavebníkmi na stavebnom pozemku, ktorý vlastní, za určených podmienok stavebným úradom. Tieto rozhodnutia v administratívnom konaní nadobudli právoplatnosť a preto stavebníci sa dôvodne nimi mienili riadiť. Preto akákoľvek možná zmena týchto rozhodnutí priamo sa dotýka ich práv a povinností. Hoci takáto zmena rozhodnutí môže nastať „lege artis“ v preskúmvacom konaní súdom, nie je možné z takéhoto konania vylúčiť priamu účasť stavebníkov, na žiadosť ktorých celé administratívne konanie bolo iniciované. V opačnom prípade, keďže sa pred súdom koná a rozhoduje o ich právach a povinnostiach, by došlo k popretiu podstaty a zmyslu práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto odvolanie hodnotil ako odvolanie podané účastníkmi konania a preto nebol dôvod pre postup podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p.

Z pripojeného administratívneho spisu a ostatných listinných dôkazov v zhode s krajským súdom odvolací súd zistil:

V spojenom územnom konaní o umiestnení stavby so stavebným konaním, začatým na návrh stavebníkov zo dňa 24.03.2005, vydal stavebný úrad rozhodnutím č. j.: D-2005-06/15973-358/A-6/Sz, Go zo dňa 20.04.2006 stavebníkom stavebné

povolenie na stavbu rodinného domu v lokalite S., na pozemkoch parc. č. X. v k.ú. D., určil podmienky pre umiestnenie a pre realizáciu stavby. Na odvolanie žalobkyne a ďalšieho účastníka Doc. Ing. V. L., PhD. žalovaný ako odvolací orgán zmenil a doplnil napadnuté prvostupňové rozhodnutie o konkrétne podmienky pre umiestnenie stavby, ako aj pre jej realizáciu. Vo výrokovvej časti svojho rozhodnutia okrem iného uložil stavebníkom ako užívateľom prístupovej komunikácie počas realizácie stavby zamedziť prípadnému vnikaniu vody do zemného telesa pod komunikáciou a vyplavovaniu zeminy spod komunikácie, hneď ako to bude preukázateľne zistené. Do podmienky č. X určenej prvostupňovým rozhodnutím, ktorou boli stanovené podmienky používania prístupovej komunikácie dopravnými prostriedkami a stavebnými mechanizmami, žalovaný napadnutým rozhodnutím doplnil, že stavebníci povoľovanej stavby zabezpečia v prípade, že počas realizácie stavby dôjde k poškodeniu účelovej komunikácie vplyvom na strane stavebníka, vyhotovenie projektovej dokumentácie stavebných úprav účelovej komunikácie, kde sa navrhnú a následne uskutočnia stavebnotechnické opatrenia na vylúčenie pôsobenia horizontálnych síl na juhozápadnú stenu domu - parc. č. X a navrhnú sa opatrenia na prípadné zosilnenie juhozápadnej steny tohto domu, ďalej opatrenia na zabezpečenie bezpečného pojazdu ľahkými mechanizmami a dopravnými prostriedkami účelovou komunikáciou prechádzajúcou pozemkami parc. č. X/1., X/2, X/3, aby nedošlo k poškodeniu existujúcich nehnuteľností nachádzajúcich sa po oboch stranách pozdĺž tejto komunikácie a ani k poškodeniu cestného telesa účelovej komunikácie a verejných inžinierskych sietí a prípojok pod ňou uložených, a napokon stavebnotechnické opatrenia za účelom odvodnenia účelovej komunikácie. Žalovaný ponechal bezo zmeny prvú vetu podmienky č. X stavebného povolenia, podľa ktorej stavebníci v kolaudácii stavby rodinného domu preukážu zhotovenie prístupovej cesty k stavbe (§ 7 ods. 4 vyhlášky č. 532/2002 Z. z.), a vypustil vetu, že Mestská časť Bratislava - D. rozhodnutím č. OR711962/131/05/Va zo dňa 10.11.2005 povolila zriadenie zjazdu z parc. č. X. k.ú. D. na miestnu prístupovú komunikáciu S. parc. č. X., a to z dôvodu, že rozhodnutím Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v B. č.j. Dop./03066-1/2006/OBO zo dňa 12.05.2006 bolo uvedené rozhodnutie o povolení zjazdu na miestnu komunikáciu zrušené, pretože uvedená komunikácia nie je zaradená do siete miestnych komunikácií a v evidencii nehnuteľností je vedená ako účelová komunikácia, na ktorú nie je možné povoliť zriadenie zjazdu. Podmienku č. X stavebného povolenia doplnil tak, že stavebník, resp. právnická alebo fyzická osoba oprávnená na vykonávanie stavebných prác podľa osobitných predpisov, ktorá bude uskutočňovať stavbu, je povinný dbať na to, aby v súvislosti s výstavbou rodinného domu čo najmenej rušil užívanie susedných pozemkov alebo stavieb a aby vykonávanými prácami a dopravou stavebných výrobkov na stavenisko a odvozom zeminy a stavebného odpadu zo staveniska, ako aj samotnou stavebnou činnosťou nevznikli

škody a po skončení výstavby je povinný uviesť stavebný pozemok alebo stavbu do pôvodného stavu a ak to nie je možné alebo hospodársky účelné, poskytnúť vlastníkovi náhradu podľa všeobecných predpisov o náhrade škody. Žalovaný doplnil podmienku č. X, ktorou uložil stavebníkom zabezpečiť rozhodnutie o zmene dopravného značenia na predmetnej účelovej komunikácii počas realizácie stavby príslušným cestným správnym orgánom. V nezmenených častiach žalovaný prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný uviedol, že pokiaľ nie je možné preukázať vlastnícke právo k stavbe účelovej komunikácie prechádzajúcej aj cez pozemok parc. č. X/1, resp. nie je známe, kto ju vybudoval, neznamená to neexistenciu tejto komunikácie. Poukázal na to, že pozemok parc. č. X., z ktorého vznikli odčlenením parc. č. X/1 a X/2, bol v čase podania žiadosti o vydanie stavebného povolenia vedený v katastrálnej mape a v evidencii nehnuteľností ako účelová komunikácia, ktorej držiteľom a užívateľom bol Magistrát Hlavného mesta SR Bratislavy.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 66 ods. 1 stavebného zákona v stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodne o námietkach účastníkov konania. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie.

Podľa § 7 ods. 1 vyhl. č. 532/2002 Z. z. stavba podľa druhu a účelu musí mať kapacitne vyhovujúce pripojenie na pozemné komunikácie, prípadne na účelové komunikácie. Podľa ods. 4 prístupové cesty k stavbe musia byť zhotovené do začatia užívania stavby.

Podľa § 13 ods. 1 cit. vyhl. stavenisko treba zariadiť, usporiadať a vybaviť prístupovými cestami na dopravu materiálu tak, aby sa stavba mohla riadne a bezpečne uskutočňovať alebo odstraňovať v súlade s osobitnými predpismi. Nesmie ohrozovať a nadmerne obťažovať okolie, osobitne hlukom, prachom a podobne, ohrozovať bezpečnosť prevádzky na pozemných komunikáciách s ohľadom na osoby

s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, ďalej znečisťovať pozemné komunikácie, ovzdušie a vody, obmedzovať prístup k príľahlej stavbe alebo pozemku, k sieťam technického vybavenia územia a k požiarnemu zariadeniu.

Podľa § 3d ods. 3 cestného zákona účelové komunikácie sú vo vlastníctve štátu alebo iných právnických osôb alebo fyzických osôb. Podľa ods. 4 písm. c) správu pozemných komunikácií vykonávajú, ak ide o účelové komunikácie vo vlastníctve štátu - právnické osoby, ktorým celkom alebo prevažne slúžia.

Podľa § 22 ods. 1 cestného zákona účelové komunikácie slúžia k spojeniu jednotlivých výrobných závodov alebo jednotlivých objektov a nehnuteľností s ostatnými pozemnými komunikáciami alebo komunikačným účelom v uzavretých priestoroch alebo objektoch. Podľa ods. 3 účelové komunikácie sa členia na verejné a neverejné. Účelové komunikácie v uzavretých priestoroch alebo objektoch sú neverejné. Verejnú účelovú komunikáciu môže príslušná obec vyhlásiť za neverejnú len so súhlasom jej vlastníka.

Odvolaací súd sa stotožňuje s právnym záverom krajského súdu, že v súčasnej dobe nie je možné jednoznačne vysloviť záver, že by boli naplnené podmienky na zabezpečenie prístupu na stavenisko bez zásahu do vlastníckych práv žalobkyne k pozemku parc. č. X/1. Nie je možné za daného stavu dokazovania vyvodiť jednoznačný záver, ako vznikla predmetná komunikácia, k akému účelu mala a t.č. má slúžiť. Kto je vlastníkom prípadne správcom komunikácie, prípadne kto a za akých okolností má na ňu prístup. Aké má technické parametre, a či by mohla slúžiť aj z technického hľadiska ako prístupová cesta prípadne i motorovými vozidlami k predmetnej stavbe. Podľa doterajších zistení totiž táto komunikácia, ktorá mohla vzniknúť „ad hoc“ ako prístupový chodník k pozemkom a stavbám nachádzajúcim sa pozdĺž nej neslúžila na prejazd motorových vozidiel, o čom svedčí aj umiestnenie dopravnej značky „zákaz vjazdu“, ďalej zistenie, že vlastníctvo k nej nie je evidované pre štát, mesto alebo mestkej časti, ktoré komunikáciu nemajú ani v správe. Je možné súhlasiť s právnym názorom krajského súdu, že uložením betónových panelov bez stavebného povolenia, ktoré mali slúžiť inému účelu ako cestnej doprave ešte nevzniká účelová verejná komunikácia obmedzujúca vlastnícke práva vlastníka pozemku. Nebolo teda preukázané splnenie zákonnej podmienky zabezpečenia prístupu na stavenisko stavebníkov, preto ak prvostupňový súd na základe tejto konštatácie rozhodnutia príslušných správnych orgánov zrušil, konal a rozhodol „lege artis“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 246c v spojitosti s §§ 224 ods. 1 a 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnej žalobkyne priznal plnú náhradu trov. Zaplatenie náhrady trov odvolacieho konania zaťažuje procesne neúspešných účastníkov, ktorí podali odvolací návrh. Tieto trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia žalobkyne pred odvolacím súdom advokátom za dva úkony a to podanie písomného vyjadrenia na odvolanie a účasť právneho zástupcu žalobkyne na odvolacom pojednávaní (§ 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) po 1550 Sk (§ 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) plus 2x režijný paušál 190 Sk, spolu 3480 Sk. Náhradu týchto trov odvolatelia spoločne zaplatia k rukám právneho zástupcu žalobkyne do troch dní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.

V Bratislave dňa 17. apríla 2008

JUDr. Eva Babiaková CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová